U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **M. K.,** zastoupené JUDr. Tomášem Chlostem, advokátem se sídlem v Praze, Na Zámecké 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 7. 2004, č. j. 24 Az 693/2003 - 50,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 6. 2002, č. j. OAM-3029/VL-11-12-2002. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost o azyl stěžovatelky jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Dále rozhodl, že se azyl dle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a § 14 neuděluje, ve třetím výroku pak rozhodl o překážce vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu tak, že se na stěžovatelku nevztahuje.

Z předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud usnesením č. j. 24 Az 693/2003 - 36 ustanovil stěžovatelce pro řízení před krajským soudem v souladu s ustanovením § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen „s. ř. s.“) zástupce z řad advokátů, JUDr. J. Ch. se sídlem v P., H. 618, a to na základě přípisu stěžovatelky ze dne 16. 10. 2003.

Ze spisu dále vyplývá, že výše uvedený kasační stížností napadený rozsudek, ve kterém byla stěžovatelka řádně poučena o možnosti podat do dvou týdnů od doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně kasační stížnost, byl právnímu zástupci stěžovatelky, JUDr. J. Ch. doručen dne 9. 8. 2004 (viz dodejka na str. 52 spisu).

Dle § 106 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné

usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Dle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.

Dle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Dle ustanovení § 42 odst. 2 věty první s. ř. s., má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci.

Lhůtou se rozumí časový úsek, vymezený počátkem a koncem, přičemž pro lhůty určené dle týdnů platí pro jejich počítání následující pravidla. Počátek lhůty, určené podle týdnů, je dán dnem, který následuje po události, jež je rozhodující pro její počátek. Konec lhůty, určené dle týdnů připadá na den, jež se pojmenováním shoduje se dnem, na který připadla skutečnost, od níž se lhůta počítá.

V daném případě dnem určujícím počátek běhu lhůty ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. byl den doručení písemného vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Praze právnímu zástupci stěžovatelky, JUDr. Ch. – tj. úterý 9. srpna 2004. Skutečnost, že si stěžovatelka rozsudek od právního zástupce fyzicky přebrala až dne 30. 8. 2004, nemá na běh lhůty k podání kasační stížnosti žádný vliv. Nelze ji tedy počítat od momentu převzetí stěžovatelkou. Ustanovil-li krajský soud stěžovatelce právního zástupce a jemu v souladu s výše citovaným ustanovením § 42 odst. 2 s. ř. s. doručil rozsudek, počíná lhůta běžet ode dne doručení rozsudku právnímu zástupci. Pro běh lhůty je právně bezvýznamné, že se stěžovatelce rozsudek dostal do dispozice až dne 30. 8. 2004, kdy si jej u svého právního zástupce vyzvedla.

Ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. den následující po dni doručení je považován za první den běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty - tj. dnem doručení, a to na úterý 23. srpna 2004.

Ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 a § 40 s. ř. s. tak posledním dnem pro podání kasační stížnosti, tj. pro předání této stížnosti soudu nebo její zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit, bylo v daném případě úterý 23. 8. 2004. Doručila-li stěžovatelka kasační stížnost osobně na podatelnu krajského soudu dne 1. 9. 2004, učinila tak zjevně po uplynutí zákonné lhůty.

V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na svou předešlou judikaturu (rozsudek č. j. 1 Ads 4/2004 – 57 ze dne 18. 3. 2004), když závěry soudem učiněné ve vztahu k opožděně podané žalobě lze vztáhnout taktéž na podanou kasační stížnost *„Pokud je žaloba podána opožděně, nemůže soud zkoumat, z jakých důvodů nebyla dodržena lhůta k podání žaloby, v důsledku jakých skutečností došlo k překročení lhůty, či kdo zmeškání lhůty zavinil. Soud nemůže svým rozhodnutím zmeškání lhůty prominout a žalobou napadené rozhodnutí věcně přezkoumat.“*

Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že dle § 16 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Podle odstavce druhého téhož ustanovení je při výkonu advokacie advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné. Pokud je stěžovatelka toho dojmu, že ustanovený právní zástupce nepostupoval s řádnou péčí v souladu se zájmy svého klienta, jak vyplývá ze stížnosti na JUDr. Ch., kterou stěžovatelka doručila krajskému soudu dne 20. 10. 2004, je nutno celou věc řešit na základě soukromoprávního vztahu advokáta a jeho klienta, nikoliv cestou zrušení kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu, pro který není žádný právní důvod.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že předmětná kasační stížnost byla podána opožděně a jako takovou mu nezbylo, než ji podle § 46 odst. 1 písm. b) a § 120 s. ř. s. odmítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. srpna 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu